

op de hand. Een zware, aschblonde vlecht lag over den schouder naar voren. In het even-gemaniëerde leefde de vormelijkheid van den voorbijen tijd, maar ook de rust ervan, de sfeer, die geen haast had, niet jachtte. Iets liefelijk-bezonnens was er in dat beeld. De zwaar bewerkte, geelvergulde lijst omsloot de rijke en toch zoo beheerschte kleuren van het schilderij. Het geheel was zoo voornaam, zoo rijk toch ook weer in zijn modestie, zoo anders dan alles van dezen armelijk-schillen, vormeloozen tijd. Zoo anders die vrouw daar dan de jongensachtige vrouwen van tegenwoordig. Hij had niet gedacht, dat nog ergens een beeld als dit te vinden was. En toch had hij het vanavond gezien: Judith. Wel een moderner vrouw natuurlijk, niet met een losse vlecht, niet met zoo'n ingewikkelde japon, maar in wezen hetzelfde.

Aandachtig keek Waals lang naar het portret, en het begon te leven. Hij zag zijn moeder, zooals hij haar als kleine jongen had gezien. Hij hoorde haar stem, hij voelde haar hand op zijn haren. De oude genegenheid ontplooidde zich opnieuw met het smartelijk schrijnende van het gemis: „moeder, moeder, wat was ik al die jaren alleen, zonder het te weten,” dacht hij: „moeder, mijn moeder....”

(Slot volgt).

